
La platja

(Quasi-monòleg per a una actriu en bikini i dos actors invisibles)

per Joan Casas

1. La crema

Un projector potent, de llum blanca, retalla neta la figura de la dona, tombada de bocaterrosa damunt una tovallola posada sobre un pla inclinat per facilitar-ne la visió al públic. La dona porta un breu bikini, amb la part de dalt descordada perquè la tireta no marqui ratlla al mig de l'esquena. Hi ha un home al seu costat, però el retall precís de la llum el fa invisible; només en veurem les mans i les seves manipulacions quan entren dins el con de llum.

LA DONA:

Posa'm una mica de crema, sisplau.
Així, així.
Que bé.
Quin gust que dóna.
Aquest sol,
la crema,
les teves mans.
Tens les mans com de pedra,
però fan bé.
No t'aturis, continua.
No cal que m'untis més de crema,
ja n'hi ha prou,
no vull semblar una amanida,

ni que em deixis rellesciosa
 com un peix
 que et fuig dels dits,
 inaferrable.
 Vull que les teves mans em puguin aferrar,
 i lliscar per la meva pell
 perquè hi volen lliscar,
 no pas perquè la meva pell se'ls escapi.
 Jo no em vull escapar de tu.
 Però tu continua.
 No m'escoltis.
 Ja saps que sóc xerraire,
 tu no m'escoltis,
 fes com si no em sentissis,
 continua.
 Així, així.
 M'hi posaré més bé.
 Em sembla que em ve son i tot.
 M'hi passaria la vida així.
 Aquest sol,
 la crema,
 les teves mans.
 Què fas, ara?
 Aquí no hi toca el sol.
 Aquí no cal.
 Deixa la goma tranquil·la.
 Fes les cames, ara.
 Les cames, sí.
 Aquest color de panxa de peix que tenen pel darrere
 no durarà gaire.
 Quatre dies més de platja, i tot serà diferent.
 Si no és que m'adormo sota el sol
 i em cremo
 com una hamburguesa.
 Com l'any passat.
 I m'he de quedar a l'ombra la resta de les vacances.
 Com l'any passat.
 No riguis, no, que a mi no em fa cap gràcia.
 Així, així.
 Les cuixes, fes-me un bon massatge.
 No sé per què no t'hi dediques, noi,
 ho fas molt bé.
 I el tou de la cama,
 això mateix,
 el tou de la cama fins als peus.
 Com si m'estiressis cada múscul.
 Quin gust.
 Espera't, que ara em giro.
 No goso treure'm la peça de dalt.
 Sí, per tu rai.
 Ja ho sé que tant se te'n dóna.

Si em sembla que ja ni em mires.
 No me la trec, no. Veig que les altres dones van molt vestides.
 No tinc ganes de donar la nota.
 Sí, vergonya, pots comptar.
 Ja l'he vista, aquella noia.
 I tu no cal que te la miris tant.
 Ja ho he vist que té el pit molt bonic.
 Potser una mica petit, no trobes?
 I les cuixes li fan una mica de pistolera.
 Llàstima de cellulitis, tan jove.
 No goso treure-me-la.
 Bé. Tant se val. M'ho deixaré posat.
 M'empipa que se'm vegi l'ombra del bikini.
 Però tu dius que t'agrada.
 No he entès mai per què.
 Pel davant ja me la poso jo la crema.
 Sí que estàs servicial.
 No, no, deixa-ho córrer. Ho vull fer jo.
 Ella?
 Potser sí que t'ho deixaria fer, per què no l'hi demanes?
 Au, va, demana-l'hi. Sigues valent.
 M'agradaria veure com t'hi acostes i l'hi demanes.
 Amb aquests tous que tens a la cintura
 i aquestes cametes
 i aquest cul caigut.
 Sí que se't miraria, sí.
 I tant que se't miraria.
 Jo, ja hi estic acostumada.
 Potser m'agrada i tot.
 M'has fet malbé el gust, noi. Què hi farem!
 Però qualsevol dia me n'atipo i t'envio al gimnàs
 a fer un reciclatge.
 Ai!
 He tingut una punxada a l'esquena.
 Sí, l'edat, què més voldries!
 Em fa mal.
 Au, va, fes-me una mica de massatge.
 M'hi torno a posar bé.
 Així,
 fort,
 fort,
 més fort!
 Deu ser el pinçament d'un nervi,
 no ho sé,
 més fort!
 més fort!
 mata'll
 Ara!
 Així!
 Molt bé!
 Continua una mica!

Això!
Aixafa'!!
No tinguís miraments!
Ah!
Ah!
Aaaah!
Ufff!
Ara descansa,
descansa.
Què?
Ja t'has desfogat?

2. El fum

L'actriu es torna a incorporar, seu. Durant l'escena següent l'única presència visible de l'home, que continua en la foscor, serà la punta encesa del seu cigarret i les glopades de fum que entrin a l'àrea il·luminada.

Em dones un cigarret?
Gràcies.
Encès i tot, quin detall.
No sé quin gust hi trobes
a estar-te aquí,
amagat,
a sota el para-sol.
Et perds el plaer de les sargantanes.
El sol!
La pell s'arriba a posar a cinquanta graus.
Ho vaig llegir no sé on.
La suor, just sortir dels porus, s'evapora,
i deixa un petit cercol salobre que,
després,
bé que t'agrada resseguir amb la llengua,
marrano, que ets un *marrano*,
oi que sí?
Oi que t'agrada
diferenciar la salabror de la suor,
lleu,
una mica amargant,
de la del mar,
exagerada,
picant,
amb regust de iode?
Oi?

A cinquanta graus s'arriba a posar, la pell.
 T'ho imagines?
 Hi podries fer un ou ferrat a sobre.
 La sang circula arran de superfície,
 violentament,
 per fer de líquid refrigerador.
 La sang se'n va de l'interior.
 Del cap, per exemple.
 El cap es buida.
 Per això les idees es desdibuixen una mica,
 i s'enllacen amb més fluïdesa.
 Deslliurades del fre de la voluntat,
 les idees retroben els lligams de l'atzar,
 del veïnatge,
 del desig.
 I tot aquest bullidor emigra del cervell,
 amb la sang,
 cap a la pell.
 Un cigarret hi ajuda,
 sí.
 Ara, per exemple, et veig
 i penso de seguida en un cuc,
 després en una destrat,
 després en un pou negre,
 després en una gàbia de canaris,
 després en un mirall de tres cossos.
 Tu penses que tot això
 vol dir alguna cosa?
 Acluco els ulls,
 i encara ho veig més clar.
 Et veig en un escenari,
 més ben dit,
 no,
 en un teatret petit, minúscul:
 un castellet de titelles.
 Ets, successivament,
 el putxinelli, el guàrdia, el dimoni, la bruixa...
 Et fa riure?
 No veig per què.
 És veritat que t'has passat la vida fent papers,
 l'un darrere l'altre,
 papers que casaven més o menys bé,
 tot sovint menys.
 I a cada canvi de paper
 la teva imatge se'n ressentia,
 t'escarbotaves com un plat de fang,
 i a mi em tocava enganxar els bocins,
 restituir-te la teva rodonesa perfecta.

Tu només eres
 allò que jo et deia que eres,
 la teva única imatge
 era aquella que et retornaven els meus ulls,
 la teva única unitat
 era la que et permetia pensar-te que jo era teva.
 Encara que de vint-i-quatre hores que té el dia
 oblidessis la meva existència
 durant vint-i-tres hores i mitja.
 Però jo existia
 durant totes aquestes hores,
 encara que tu no em pensessis.
 En canvi, tu,
 si jo no et pensava,
 eres només fum.
 No ho veus així?
 No?
 Potser ho fa el sol, tot plegat.
 No em diguis res, ara,
 fa massa calor.
 Tinc ganes de banyar-me.

3. *El bany*

Ara l'home invisible són dos homes invisibles que sostenen, cadascun per un cap, un llistonet blau que figura la superfície del mar. Els dos homes invisibles podrien ser, posem per cas, dos actors vestits de negre i encaputxats de negre, sobre el fons d'una cambra negra, com dos manipuladors de bunraku. Però sense guants. Les mans, això sí, visibles. L'actriu, ara dreta, s'està banyant, i treu el cap per sobre del llistó, o va per sota si es capbussa o si la tapa una onada, o s'hi repenja a sobre, com si la superfície del mar fos, molt vulgarment, l'ampit d'una finestra.

Heu vingut tots dos?
 Estic contenta.
 M'agrada que sigueu tots dos aquí
 amb mi
 avui
 compartint aquest dia de sol i de platja.
 No ho pensava pas que vinguéssiu,
 la veritat.
 Sou tan estranys, els homes.
 Per a vosaltres,
 que us limiteu a esquitxar la vostra llavor,
 en un espasme brevíssim
 que desitgeu llargament
 i que oblideu de seguida,

per a vosaltres
 l'amor,
 si us hagués de creure,
 és un qüestió de vida o mort.
 De la mort en sabeu coses, sí,
 però de la vida,
 què en sabeu?
 Vida o mort,
 dieu,
 d'aquest teixit de petits instants,
 tan curts,
 d'arrapades i d'esquixos,
 no em feu riure!
 I ara us mireu
 furtivament,
 procurant que el somriure no se us despinti,
 i penseu,
 cadascun de vosaltres,
 «aquell altre
 ha mort i ha renascut allà on ho he fet jo,
 ha sucat l'eina
 de morir i de renéixer
 al mateix ventre que jo».
 Segurament no ho penseu així,
 amb aquestes paraules,
 però tant se val.
 Al capdavant,
 què en sabeu, vosaltres, de les paraules?
 Nosaltres,
 les dones,
 sabem que el plaer és breu,
 però que forma part de la vida.
 Vosaltres,
 els homes,
 penseu que n'és una cosa a part.
 Fins i tot quan el perseguiu
 aferrissadament,
 el perseguiu «fins a la mort».
 També són paraules vostres.
 La mort,
 sempre la mort.
 Però heu vingut tots dos
 i estic contenta.
 Encara que us mireu
 d'aquesta manera que us mireu.
 Encara que no em mireu
 d'aquella manera que m'agrada que em mireu
 perquè, ara, teniu por.
 Estic contenta, però,
 malgrat tot.
 Ja veieu que jo
 us miro igualment

a tots dos
 amb els mateixos ulls de sempre.
 M'heu estimat
 i jo us he estimat.
 Hem fet la pau.
 Una de les poques paus possibles.
 I ara m'agradaria que nedéssiu,
 tots dos sou bons nedadors,
 que nedéssiu,
 a veure qui és més fort,
 que nedéssiu ben lluny,
 a veure qui és més ràpid,
 au, va,
 nedeu,
 nedeu,
 així m'agrada,
 fins a la ratlla de l'horitzó,
 fins que no us vegi,
 puntets perduts entre el cabreig de les onades.
 Adéu.
 I no torneu mai més.
 Deixeu tranquil aquest mar tan dolç,
 aquest sol.
 I, a mi,
 deixeu-me tota sola,
 amb el record de vosaltres,
 que és magnífic,
 el de tots dos,
 em podeu creure.

4. Les mans

L'actriu surt de l'aigua, va cap a la tovallola, s'eixuga. Torna a jaure sota el sol, retallada pel cercle perfecte del projector. Ara veu, un tros enllà, un altre cercle, com un segon sol, que descobreix unes mans d'home, unes mans buides.

Ep,
 tu!
 Sembla que tinguis la mirada perduda
 mar enllà,
 però notes que et miro
 i aplanes el ventre,
 adreces les espatlles,
 jugues a sentir la meua mirada
 com una carícia que no et cal tornar.

N'estàs tip,
 tu també,
 d'aquest mercadeig de les carícies?
 Jo t'acaricio
 perquè tu m'acariciïs,
 tu m'acaricies
 perquè ho faci jo,
 i les carícies es buiden
 convertides
 en reclams de carícies,
 en un joc de miralls on
 finalment
 ningú acaricia l'altre,
 senzillament,
 perquè té ganes de fer-ho.
 Trist mercat.
 Però tant se me'n dóna a mi
 del teu ventre,
 de les teves espatlles,
 de la teva indiferència fingida,
 de la teva mirada hipnotitzada
 per les ones del mar.
 Tant se me'n dóna.
 T'he repassat de cap a peus,
 sí,
 t'he sospesat un instant
 i t'he oblidat de seguida.
 Ara només et miro
 les mans.
 M'agraden les teves mans.
 M'agradaria agafar-les,
 besar-les,
 acariciar-les amb els meus cabells,
 amb la meva pell,
 amb els replecs més fondos del meu cos,
 sense que poguéssis pensar
 que vull res més que això,
 que et demano res
 a canvi.
 Però ho entendrien,
 això,
 les teves mans?
 Penso que no,
 que no ho entendrien.
 I ja hi tornariem a ser,
 perduts una altra vegada
 en el soroll del mercat.
 Ara no en tinc ganes.
 Estic massa cansada.
 M'ha fet bé aquesta estona a la platja,
 però estic massa cansada.

Ara vull tornar a casa
amb el record
tendre de nou
de les teves mans.
Les he vistes.
Sé que existeixen.
Ja ens trobarem
un dia o altre.

*L'actriu s'aixeca, recull la tovallola i els estris de platja, surt de l'escena. Els focus il·luminen,
un moment encara, la rotllana buida i les mans, distants, de l'home.*

JOAN CASAS